

11. Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи: Бібліотека з освітньої політики / Під заг. ред. О. В. Овчарук. – К.: «К.І.С.», 2004. – 112 с.

12. Краевский В. В. Общие основы педагогики: уч. для студ. высш. пед. уч. зав. / В. В. Краевский. – М.: Издательский центр «Академия», 2008. – 256 с.

13. Кричківська О. В. Формування міжкультурної комунікативної компетентності майбутніх фахівців зовнішньоекономічної діяльності: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.04 / О. В. Кричківська. – Тернопіль, 2015. – 20 с.

14. Пометун О. І. Інтерактивні технології навчання: Теорія, досвід: [метод. посіб.] / О. І. Пометун; авт.-уклад.: О. Пометун, Л. Пироженко. – К.: А.П.Н., 2002. – 136 с.

15. Равен Дж. Компетентность в современном обществе: выявление, развитие и реализация / Дж. Равен. – М.: Когито-Центр, 2002. – 396 с.

16. Садохин А. П. Введение в теорию межкультурной коммуникации: учебное пособие / А. П. Садохин. – М.: КИОРУС, 2014. – 254 с.

17. Сафина М. С. Формирование готовности к межкультурной коммуникации у студентов гуманитарных вузов: автореф. дисс. на соиск. ученой степени канд. пед. наук: спец. 13.00.01 «Общая педагогика, история педагогики и образования» / М. С. Сафина. – Казань, 2005. – 21 с.

18. Сафонова В. В. Социокультурный подход к обучению иностранным языкам / В. В. Сафонова. – М.: Высшая школа, 1991. – 305 с.

19. Хуторской А. В. Ключевые компетентности как компонент личностно-ориентированной парадигмы образования / А. В. Хуторской // Народное образование. – 2003. – № 2. – С. 58 – 64.

20. Шехавцова С. О. Формування соціокультурної компетентності майбутніх учителів іноземної мови у позанавчальній діяльності університету: дис. ... канд. пед. наук: 13.00.04 спец. «Теорія і методика професійної освіти» / С. О. Шехавцова. – Луганськ, 2009. – 223 с.

21. Bennett M. J. Critical Incidents in an Intercultural Conflict-Resolution Exercise / M. J. Bennett // In Fowler S. M. & Mumford M. G. (Eds.) Intercultural Sourcebook: Cross-Cultural Training Methods. – Vol. 1. – Yarmouth, Maine: Intercultural Press, 1995. – P. 150.

22. Byram M. Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence / M. Byram. – Multilingual Matters Ltd, 1997. – 124 p.

23. Fantini A. E. About Intercultural Communicative Competence: A Construct [Електронний ресурс] / A. E. Fantini. – Brattleboro, VT, USA. – Режим доступу: http://www.sit.edu/SITOccasionalPapers/feil_appendix_e.pdf.

24. Hymes D. H. On Communicative Competence / D. H. Hymes // Sociolinguistic; [eds. J. B. Pride, J. Holmes]. – Baltimore, USA: «Penguin Education, Penguin Books Ltd.», 1972. – P. 269-293.

Ничко О. Я.,

к. філол. н., доцент кафедри
іноземних мов та професійної
комунікації ТНЕУ

ЕНК З ІНОЗЕМНИХ МОВ – ЯК ОСНОВНИЙ РЕСУРС ІНФОРМАЦІЙНО-ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

У визначенні І. Г. Захарової ЕНК – навчальні матеріали, структуровані певним чином і записані на магнітні носії (дискети чи компакт-диски) або доступні через комп'ютерну мережу (локальну або Інтернет), при цьому

реалізований у них гнучкий сценарій здатний прилаштуватися під потреби та можливості конкретного студента і розвивати його потенційні можливості.

На основі поданих визначень подамо своє розуміння ЕНК. *ЕНК з іноземних мов* – це комплекс навчально-методичних матеріалів, представлених у формі комп'ютерних програм, що мають на меті навчання відповідних мовних навичок і мовленнєвих умінь, здатних реалізовуватися відповідно до індивідуального рівня сформованості умінь і навичок кожного студента.

У практику педагогічної діяльності все ширше входить використання електронних навчальних матеріалів, таких як: навчальні та робочі програми, плани-графіки лекційних (ЕЛК) і практичних занять (ЕПр), теоретичний матеріал, хрестоматії, енциклопедії та словники, карти, схеми, ілюстрації, збірники вправ, методичні рекомендації (ЕМВВ) щодо виконання певних навчальних завдань, тестові програми тощо.

Відповідна методична й технологічна систематизація перелічених вище електронних матеріалів забезпечує поетапне формування ЕНК, який може виконувати як функції електронних навчальних і контролюючих програм, так і моделюючих чи інших програмних засобів інформаційних технологій (ІТ).

Розуміючи ЕНК як автоматизовану навчальну систему І. Г.Захарова визначає п'ять напрямків діяльності вчителя на етапі проектування структури та змісту ЕНК: ідентифікацію проблеми, концептуалізацію, формалізацію, реалізацію та тестування. Під час ідентифікації здійснюється визначення учасників навчального процесу і їхніх ролей, характеристик вирішуваних завдань і тих ресурсів, що будуть використовуватися на етапі реалізації. Концептуальний напрямок у проектуванні ЕНК передбачає визначення вчителем того, які види інформації будуть представлені в ньому (тексти, графіка, анімація, звукові та відео фрагменти), які зв'язки слід встановити між ними.

Беручи до уваги особливості змістової частини процесу навчання іноземних мов, ЕНК, на нашу думку, повинен відповідати таким вимогам: 1) достатній обсяг матеріалу для повноти розкриття змісту навчальної дисципліни, відповідність державному освітньому стандарту; 2) системність і цілісність; 3) реалізація чіткої логіки викладу теоретичного матеріалу з можливістю належного його застосування у процесі формування навичок і вмінь; 4) використання методів і засобів активізації пізнавальної діяльності студентів протягом усього курсу.

На основі здійсненого нами аналізу двадцяти восьми ЕНК з іноземних мов робимо висновки про те, що до складу інформаційно-змістового боку можна віднести наступні елементи: 1) інформаційна частина (загальні відомості про курс; строки вивчення курсу; графік опрацювання розділів і тем у курсі; форми та час звітності; графік проведення лекційних, семінарських і практичних занять із зазначенням використовуваних на цих заняттях засобів;

графік консультацій); 2) змістова частина (навчальні плани, навчальні та робочі програми; електронні підручники, посібники, методичні рекомендації, довідники енциклопедії, словники, хрестоматії; розгорнуті плани лекційних, семінарських і практичних занять; список основної та додаткової літератури, в тому числі гіперпосилання на ресурси електронної бібліотеки, освітнього Web-сервера навчального закладу та мережі Internet; перелік тем індивідуальних науково-дослідницьких завдань, творчих робіт; методичні рекомендації щодо роботи з електронними матеріалами).

Література:

1. Аленичева Е. *Этапы создания электронных учебников* / Елена Аленичева, Петр Монастырев // *Высшее образование в России*. – 2001. – № 5. – С.103-105.
2. Гречихин А. А. *Вузовская учебная книга: Типология, стандартизация, компьютеризация : учеб.-метод. пособ. в помощь авт. и ред.* / А. А. Гречихин, Ю. Г. Древец. – М. : Логос; Московского гос. ун-та печати, 2000. – 255 с.
3. Захарова Т. Б. *Профильная дифференциация обучения информатике на старшей ступени школы* / Т. Б.Захарова. – М., 1997. – 212 с.
4. *Основи нових інформаційних технологій навчання* / За ред. Ю. І. Машиця. – К. : ІЗМН, 1997. – 264 с.
5. *Теоретические основы создания образовательных электронных изданий* / М. И. Беляев, В. М. Вымятин, С. Г. Григорьев. – Томск : Изд-во Томского ун-та, 2002. – 86 с.
6. Шмегера О. В. *Особенности классификации навчальных электронных видань // Документознавство. Бібліотекознавство. Інформаційна діяльність: проблеми науки, освіти, практики : матеріали III Міжнар. наук.-практ. конф. [Київ, 16-18 трав. 2006 р.] / Держ. акад. кер. кадрів культури і мистецтв. – К., 2006. – С. 189-191.*

П'ятничка Т. В.,

к. філол. н., доцент кафедри іноземних мов та професійної комунікації ТНЕУ

ІНФОРМАЦІЙНЕ ОСВІТНЄ СЕРЕДОВИЩЕ

Застосування сучасних інформаційних технологій у навчальному процесі вищого навчального закладу є об'єктивною реальністю ХХІ століття. Інформаційно-дидактичні матеріали й інформаційно-комунікативні технології мережі Інтернет стали потужним джерелом отримання знань і викликали появу нових підходів як у методиці проведення семінарських та лекційних занять, так і в організації самостійної, індивідуальної та дослідницької роботи всіх навчальних дисциплін загалом. Рівень комунікативної культури вищої школи залежить від того, наскільки здатні педагог і студент розуміти один одного, відчувати себе партнерами по спілкуванню, будувати суб'єкт-суб'єктні відносини. Викладач стає учасником спільної творчої діяльності, джерелом важливої й цікавої інформації або консультантом з її пошуку, помічником у складній роботі над мовою, іншими засобами комунікації. Він направляє навчальну діяльність, стимулює, заохочує й активізує їхні зусилля [2].